

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΙΛΙΕ

ΚΕ'. Ρισιλιέ έκανε δε τι μπορούσε για να πραγματοποιήσει και την τελευταία του φιλοδοξία, να γίνει δηλαδή πρωθυπουργός της Γαλλίας. Μά ή αντίδρασις της Ποιμαδόου ήταν μεγάλη κι' ο βασιλεύς δέν τόν εύνοουσε πια ότως πρώτα.

από τρεις μήνες Ξαναγύρισε στο Παρίσι. Αύτη τή φορά όμως, νοιώθοντας ότι τό άστρο του είχε άρχισεί να κλίνει προς τή δύσι του, εγκατέλειπε τό άγέρωχο ύφος του και δειχτόνταν πιο εύγενής προς όλους. Είχε πάρει πια να έλλιξη προς θά νικουσι τήν Ποιμαδόου. Από τότε που αύτη είχε θριαμβήσει μέσα στην Αύλή, ή μεγάλες κυρίες τής άριστοκρατίας είχαν πάρει πια ν' άφύσσον στο βασιλέα. Ο Λουδοβίκος 15ος προτιμούσε τώρα τις άστές και κάθε φορά που ο Ρισιλιέ θέλησε να τόν γοητεύσει, παρουσιάζοντάς του κυρίες τής σειράς του, είχε άποτύχει.

Μά, συνηθισμένος καθώς ήταν στη μεγαλοπρεπή ζωή τών Βερσαλλιών, δέν μπόρεσε να παραμείνει στην επαρχία του κι' έπειτα από τρεις μήνες Ξαναγύρισε στο Παρίσι. Αύτη τή φορά όμως, νοιώθοντας ότι τό άστρο του είχε άρχισεί να κλίνει προς τή δύσι του, εγκατέλειπε τό άγέρωχο ύφος του και δειχτόνταν πιο εύγενής προς όλους. Είχε πάρει πια να έλλιξη προς θά νικουσι τήν Ποιμαδόου. Από τότε που αύτη είχε θριαμβήσει μέσα στην Αύλή, ή μεγάλες κυρίες τής άριστοκρατίας είχαν πάρει πια ν' άφύσσον στο βασιλέα. Ο Λουδοβίκος 15ος προτιμούσε τώρα τις άστές και κάθε φορά που ο Ρισιλιέ θέλησε να τόν γοητεύσει, παρουσιάζοντάς του κυρίες τής σειράς του, είχε άποτύχει.

Κάποτε, μεταξύ τών άλλων, τού είχε παρουσιάσει και μια νέα έθθαυσιτική όμορφιά, τή Δίδα 'Ελί. 'Η νέα αύτη, εν' άλληθια, άφρεσε στον βασιλέα, μά, δυστυχώς για τόν Ρισιλιέ, ή άρετή τής ήταν ίση προς τή όμορφιά τής. Γι' αύτό, μόλις έμαθε τόν όχι και τόσο ήθικό ρόλο που έπρόκειτο να παίξει στην Αύλή, έφυγε τρομαγμένη κι' έπεισε να γίνει καλόγηρά.

Κάποτε, μεταξύ τών άλλων, τού είχε παρουσιάσει και μια νέα έθθαυσιτική όμορφιά, τή Δίδα 'Ελί. 'Η νέα αύτη, εν' άλληθια, άφρεσε στον βασιλέα, μά, δυστυχώς για τόν Ρισιλιέ, ή άρετή τής ήταν ίση προς τή όμορφιά τής. Γι' αύτό, μόλις έμαθε τόν όχι και τόσο ήθικό ρόλο που έπρόκειτο να παίξει στην Αύλή, έφυγε τρομαγμένη κι' έπεισε να γίνει καλόγηρά.

Τότε ο πόλεμος άρχισε άμειλίχτος μεταξύ τους και όλη ή Αύλή και όλο τό Παρίσι παρακολούθουσε με πάθος.

Εξαφρα τότε έξερράγη καινούργιος πόλεμος μεταξύ τής Γαλλίας και τής Άγγλίας. Ο Λουδοβίκος 15ος δέν ήξερε ακόμα από που ν' άρχισή τις έχθροπραξίες, όταν ο Ρισιλιέ, υποβάλλοντάς του ένα ύπόμνημα, τού απέδειξε τετραγωνικά ότι έπρεπε οι Γάλλοι να κυριεύσουν πρώτα-πρώτα τό φρούριο Μανόν, για ν' αποκόψουν έτσι τήν επικοινωνία τής Άγγλίας με τήν Ανατολή και τή Μεσόγειο.

Μεταξύ τών συνδαιτημόνων τού δειτνον αυτού ήταν και μερικοί ύποψογοι, οι όποιοι έσπευσαν ν' άναφέρουν στον βασιλέα τά λόγια του. Τότε ο Λουδοβίκος 15ος είχε με τή συνηθισμένη του φινέτσα:

—'Ο Ρισιλιέ εν' ένας Ξιπασμένος για να μιλήσει έτσι, μά είχε και αρκετά γενναίος για να μην κρατήση τόν λόγο του. Θ' αναλάβη λοιπόν τήν άρχηγία.

Πράγματι δέ, τήν άλλη μέρα όνόμασε τόν Ρισιλιέ άρχιστράτηγο τών γαλλικών στρατευμάτων.

Πειραγμένη απ' αύτη τή βασιλική εύνοια, ή Ποιμαδόου άρχισε να διαδίδη παντού ότι ο Ρισιλιέ ήταν ένας φαιμαρόνος, ότι κοίμισε πως θά κυριέει εύκολα ένα φρούριο, όπως κατακτούσε μια γυναίκα, και ότι θά 'ην πάθαινε. Όταν μάλιστα τής ειπαν ότι τό Μανόν ήταν άπόρρητο, όπως τό Γιβραλτάρ, κι' ότι ο στρατάρχης θά τελειώσει έχει άδόξως τή στρατιωτική του σταδιοδρομία, έγινε σαν τρελλή από τή χαρά τής, χωρίς να ενδιαφεράται καθόλου ότι μια άποτυχία τού Ρισιλιέ θά κατέστρεφε και τή Γαλλία.

Όταν ο Ρισιλιέ έφτασε τήν 1' Απριλίου 1756 στην Τουλόη για να συναντήση εκεί τήν εκ 30,000 άνδρων στρατιά που τού είχαν ύποσχεθεί, δέν βρήκε παρά μερικούς στρατιώτες άνοργανώτους και διασκορπισμένους εδώ κι' εκεί. 'Η Ποιμαδόου, βοηθημένη από τόν αντίπληλο τού Ρισιλιέ στρατάρχη Μπελ-Ίλ, είχε δώσει τέτοιες διαταγές, ώστε να διαλυθθ' τό στράτευμα και να ικανοποιήση έτσι τό μίσος τής.

Μά ο ήρωας, ο όποιος ως άρχηγός στρατού ήταν άσύγχροτος, κατόρθωσε με καταπληκτική ταχύτητα ν' άνασυντάξη τή μπουλούνια εκείνα και ν' επιδιώτατ' στα πλοία ν' ένα οργανωμένο πια στράτευμα, κατευθυνόμενος προς τή νήσο Μινόρκα. Όταν έφτασε εκεί, οι Άγγλοι τήν είχαν έκκενωσης και είχαν χωρθεί στο φρούριο τού Άγιου Φιλίππου.

Η κατάσταση ήταν πολύ κρίσιμη τόν Ρισιλιέ: Μπροστά του είχε ένα χυρρότατο φρούριο, προστατευόμενο από αποτόμους βράχους, πλήθος κανονιών και ισχυροτάτη φρουρά, και πίσω του τήν άγγλική μοίρα τού ναύαρχου Μισιγκ, έτοιμη να τού αποκόψη κάθε ύποχώρησι.

Στις Βερσαλλίες γελούσαν κόλας για τήν άποτυχία. Ο Ρισιλιέ ενέργησε μερικές επιθέσεις κατά τού φρουρίου, μά όλες άπέτυχαν. Συγχρόνως έπεσε άρρωστος κι' όλη ή επιδεριμίδα του άρχισε να πέφτει κομμάτια-κομμάτια.

Τίποτα όμως δέν τόν πτόουσε. Και, όταν στις 19 Μαΐου έμαθε ότι ο Γάλλος ναύαρχος Γκαλλισιόνιερ είχε νικήσει και διασκορπίσει τήν άγγλική μοίρα, αποφάσισε να ενέργηση άποφασιστικά.

Οι στρατιώτες του όμως, βρίσκοντας άρθθον τό περιήρημο κρασί τής Μινόρκας, μεθούσαν καθήμενούς κι' ήταν άδύνατον να πολεμήσουν έτσι. Τότε ο Ρισιλιέ, σε μια έπιθεώρησι που τούς έκανε πρό τής μεγάλης εφόδου, τούς ειπε αυτά τά λόγια, τά όποια έμειναν Ιστορικά:

—Στρατιώται και γροναδιέροι, σάς διακηρύσσω ότι όσοι από σάς μεθύσουν στο έξηξ, δέν θά έχουν τήν τιμή να συμμετάσχουν στη μεγάλη έφοδο που πρόκειται να δώσω αύτες τις ημέρες.

Από τή στιγμή εκείνη κανείς δέν έπαιε πια ούτε ένα ποτήρι κρασί. Η Αύλή έντομεταξύ παρακολούθουσε από μακριά με εύφρονα και με θαυμασμό τις ήρωϊκές προσπάθειες τού στρατάρχου. Η Ποιμαδόου ή ίδια έστειλε τό ακόλουθο χαριτωμένο μιλλιέτο στον στρατάρχη: *Κύριε Μινόρκεξ, καλησπέρα σας. Έλπίζω ότι αύτη τή στιγμή θά σκαρφαλώνετε με τή γατίσια νύχια σας στο πολυθρόνητο φρούριο. Σας συγχαίρω για τις μέχρι τής στιγμής επιτυχίες σας και περιμένω ακόμα πιο ενθάρσια νέα σας. Μην ξεχαλάτε, μαζί με τήν αναγγελία τής δριστηγής νίκης σας, να μου στείλετε και μερικές μοπιλιές κρασί.*

Τέλος, στις 27 'Ιουνίου 1756, ο Ρισιλιέ έδωσε τή γενική του έφοδο, αλλά γι' αύτη θά μιλήσουμε στο προσεχές.

κε σπρωγόμενος κι' εγώ δέν ξέρω από ποιά άποκόσμη άφορμή, πήγε γοργά στο μονάκιό μου παράθυρο τής σάλας, άνοιξε διάπλατα τό χοντρά παραθυρόφυλλό του κι' έσκυψε κάτω, άνοιγοντας τ' μάτια του να δ'η κάτι — που δέν έξλεπε εγώ — και τενθόνοντας τ' αυτιά του ν' άκούση κάτι — τό όποιο εγώ δέν άκουγα.

... Ένας πυροβολισμός άκούστηκε έξαφρα, που μριοαντήχησε στις μακρινές βουνοπλαγιές, καθώς και στην ψυχή μου... Μια σφαίρα τρύπησε πέρα-πέρα τό κρανίο τού πατέρα μου... Έδγαλε ένα στεναγόμο βαθύ, ταραντεύτηκε λιγάκι... και τόν δέχτηκα νεκρό στην άγκαλιά μου... Τόν κράτησα νεκρό όλη τή νύχτα, όλομόναχος στον στοιχειωμένο έκείνο πύργο, με τ' σκυλιά μας στις γωνίες τους δίχως καν να σαλεύουν τάρα, κοιμημένα βαθειά και ήσυχα. Έτσι έμεινα ξάγρυπνος ως τό πρωί!...

... Ναι, ως τό πρωί, έξησα μέσα σ' αυτά τ' σατανικά, τ' νολασμένα γεγονότα, τ' ύπερφυσικά κι' έξωφρενικά, και όμως δέν... τρελλάθηκα!...

ΣΕΙΣ.—Εσύ ο ίδιος σκότωσες τόν πατέρα σου, κύριε όποκόμη...

ΕΓΩ.—Όχι... Για τόν Θεό, όχι!... Τόν έλάτρευα!... Δέν είχα τίποτε μαζί του...

ΣΕΙΣ.—Εσύ τόν σκότωσες, είπα, και θά στο άποδειμήθ' στη στιγμή!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό τέλος.